

L'agenda pròpia de Francina Armengol

LA CAIGUDA DE SÁNCHEZ I LA INVESTIDURA DE RAJOY AMB LES ABSTENCIONS DEL PSOE DEIXEN ARMENGOL A LA INTEMPÈRIE DINS EL SOCIALISME ESPANYOL. AIXÒ ÉS LETAL PER A ELLA? NO NECESSÀRIAMENT.

A la presidenta del Govern balear, Francina Armengol, el PP i tota la seva espectacular infantaria mediàtica la tenen al punt de mira des del minut zero del seu mandat: dins la visió del món pepera, posar políticament les mans damunt d'un territori que consideren com un dels seus feus naturals és una gosadia que no pot quedar impune, i en conseqüència no escatimen pólvora, tinta ni saliva contra qui la comet (que ho preguntin si no ens creuen a l'actual senador Francesc Antich, socialista com Armengol, que a sobre va tenir la barra de repetir la jugada). Però en poc més d'un any, l'arreglerament sense fissures de la presidenta illenca amb la figura del ja extint secretari general del PSOE Pedro Sánchez, amb maneres de baronessa territorial amb possibles aspiracions madrilenyes (els que tenen el seu univers de referències, presencial o mental, a la capital d'Espanya, ho veuen tot així) li ha fet guanyar-se sinceres enemistats dins l'esfera del partit dels grans factòtums Luis Bárcenas i Mariano Rajoy.

Durant el mes d'agost, el diari *El Mundo* va dedicar a Francina Armengol una de les seves campanyes còmiques de periodisme d'investigació, intentant demostrar que ella també posseïa un palauet tan o més plantós que el de Jaume Matas al centre històric de Palma. Al final, els intrèpids reporters entrenats per Pedro J. Ramírez i Eduardo Inda, i ara comandats pel gran Casimiro García, ho varen haver de deixar córrer, perquè només varen trobar que fa uns anys Armengol va donar una paga i senyal de tres mil euros per un pis que finalment no es va comprar. Bé, paciència. A falta d'escàndols immobiliaris, sempre queda el recurs de presentar-la com una presidenta "segrestada per l'esquerra radical", un titella de Més i Podem. Un

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

perfil –o una caricatura– que la premsa del recte constitucionalisme espanyolista (la caverna, per abreujar) ha pogut anar maurant i afinant, a la manera dels fiscals de Fernández Díaz, a mesura que el PSOE s'ha anat decantant cap allò que l'argumentari del PP anomena com "la responsabilitat", és a dir, cap a la cobertura i protecció dels interessos d'un PP cada dia més ideològicament escorat cap a l'extrema dreta i cada dia més descaradament corrupte en la seva obra de govern a tots els nivells (municipal, autonòmic i estatal) i en la seva pròpia organització i gestió internes. Dit en plata, com més del PP s'ha anat fent el PSOE, més s'ha anat accentuant la caricatura d'Armengol com a dirigent "segrestada pels radicals". I més ha anat creixent,

dins l'opinió pepera pública i publicada, el desig de veure-la caure al més aviat possible. Més que més després de la caiguda estrepitosa de Pedro Sánchez, a qui Armengol ha demostrat una lleialtat més enllà de la derrota francament inusual en política. Inusual, però no desinteressada, naturalment.

Armengol sembla haver entès que hi ha una part molt important de l'electoral que encara li queda al socialisme balear i espanyol que no podrà mai engolir el trist paper d'un PSOE autocondemnat a exercir el paper no ja de soci, sinó de comparsa del PP, investint president Mariano Rajoy de manera tristament incondicional, només a canvi que les comunitats més improductives de l'Estat espanyol, com Andalusia i Extremadura, puguin continuar vivint dels subsidis que els arriben gràcies a les aportacions al PIB de Catalunya i Balears: quan vaporosament parlen d'estabilitat es refereixen de manera molt concreta a això. I Armengol, en conseqüència, sembla haver decidit posar-se en mans de la militància i dels votants no necessàriament militants, atès que no compta de cap manera amb el suport de l'aparell del seu partit. És una jugada incerta, però millor que la de lliurar-se amb armes i bagatges a la deriva autofàgica d'un PSOE que, com el PP, mai no ha tingut la més mínima consideració per Balears com a subjecte polític de cap mena. Pablo Iglesias ja li ha reiterat que pot seguir comptant amb el suport extern de Podem, i el de Més, com a soci de Govern, se l'ha de treballar dia a dia. Ja veurem com acaba tot plegat, però no deixa de ser interessant que, per una vegada, la política balear mostri tenir alguna cosa semblant a una agenda pròpia, i a la determinació de complir-la.

Escriptor